

A KÉS

K O N T R A F E R E N C

A Dual terebélyes munkacsarnokától alig kétszáz méternyire, a dombtetőn állt a menedékház, találóbban nem is nevezhette volna el Katus a Wohnheimet. Jobbára vendégmunkások laktak benne. A hetvenes évek elején épült, amikor még valóságos reneszánsza volt a népvándorlásnak. Aztán az évtized végére itt is kiütköztek az agónia első tünetei, a lassú elnéptelenedés, a vakolathullás. Egyre több szoba maradt üresen, amit nyaranta arra használtak a vendégmunkások, hogy elhívják látogatóba rokonait, ismerőseiket. Jutányos áron megkaphatták a kulcsot egy-egy hónapra.

Katus ablaka a fenyőerdőre nézett. Közvetlenül a Wohnheim előtt széles sávban nemrég vágták le a fűvet. A friss szénaiilat, mint valami kellemes, gyerekkori, s talán végképp elfelejtett emlék, szökött be a szobába. Odahallatszott a Dualt őrző farkaskutya csaholása. Katus nagyokat szipantott a friss levegőbe, miközben éles zsebkésével egy jókora fokhagymát tisztított. Szabályos időközönként, szinte automatikusan be-bekapott egy-egy gerezdet.

Megint magas a vérnyomásom, magyarázta Maricának, aki elmélyülten tanulmányozta kávécsészéje alját.

Mit csinálhat most otthon? Egy négyszögletes asztalt látok, több asztalt látok... Persze, hogy megint a kocsmában ül és iszik. Mást se tud, felém se nézett, amíg otthon voltam.

Pontosan azt látsz bele a kávézaccba, amit akarsz. Az lesz a vége, hogy vénlány maradsz, Boro pedig agglégény. Térj észhez: még nem vagy olyan öreg, találhatnál magadnak egy pénzes németet!

Könnyű azt mondani... Te elgagyogsz mindenféle nyelven, még az olaszokkal is megérteted magad, de én hiába vagyok már itt hét esztendeje, szinte semmi sem ragadt

meg bennem ebből a nyelvből. Nem szoktam meg itt, örökké idegen marad Németország. Olyan más minden. Nem a szám íze szerint főznek.

Neked

folytón csak az evésen jár az eszed!

Egy darabig most biztosan nem fog. Egész nap alig ettem valamit. Teljesen kikészített a tegnapi utazás. Azt gondoltam, otthon kipihenem magam rendesen, és úgy jövök majd vissza, mint akit kicseréltek. Hát nem röhej, hogy minden év teljesen egyformán múlik el? Most mondd meg, az ember miért nem azt teszi, amit akar? Megint elrontott mindent az utazás. Tömve volt a busz. Hiába fogadtam meg tavaly, hogy inkább egyedül megyek. Iszonyú forróság volt ráadásul, mint ha vasalóban ültünk volna. Hiába nyitottunk ki minden ablakot. A déli hőségben értünk a határra, lépésben haladtunk. A férfiak persze vedeltek, mint rendesen. Đokónak volt egy demizson travaricája. Kínálgatták Milica tizenhét éves fiát. Az persze megjátszotta a nagyfiút, és jól meghúzogatta, mint a nagyok. Az anyja Graznál már rohant előre nejlonzacskóért. Veszte fejemre éppen kinéztem az ablakon, amikor kihajították a taccsot. Mellettünk személygépkocsik várakoztak. Egy citromsárga Peugeot tetejére csapódott a hányat, és rögtön szertefolyt minden irányba, le a szélvédőre és az ablakokra. Mindenki azon röhögött a buszban, hogy megdöbbsentek a franciák. Azonnal kiugráltak a kocsiból. Kész cirkusz volt.

Katus egészen elsápadt, abbahagyta a fokhagymaropogtatást. Mondott valami jelentéktelen dolgot az utazás viszontagságairól, de közben egészen másra gondolt. Milica közben felállt, indulni készült.

Most gyere át hozzám te, főzök egy hazai kávét. A németekét nem szeretem, mert minden zamatot kiszívatnak belőle, azt mondják mérég. Ugyan már! De a mi Barcaffénknak nincs párja. Mindig felpakolok otthon belőle, eltart karácsonyig.

Hogy tudsz csak zsinórban ennyit meginni? Éppen még egy kávé hiányzana a vérnyomásomnak. Reggelig rágcsálhatnám a fokhagymát. Így is messze elkerülnek a svábok a gyárban. Hívd inkább Dávidot, épp látom, kinn ögyeleg a ház körül, belőle több hasznod lesz...

Marica megfogadta a tanácsot. A hátára terítette citromsárga szvetterjét, és kísértált a ház elé.

Ugye, milyen jó, hogy ilyen félreeső helyre építették a Wohnheimet? Az erdőben mókusok is vannak, mondta Dávidnak, aki tobozokat dobált egy odvas fa tátongó üregébe. Mért nem inkább kést dobálsz, az jobban illene hozzád.

A fiú azonban to-

vábbra sem akart tudomást venni róla. Egy zöld tobozt emelt fel, és újra célzott.

Marica azonban nem adta fel: ez most nem talált bele.

Gellert ka-
pott. Nem koncentráltam eléggé, mert idejöttél.

Semmi baj, itt van még három az út mellett. Ezek is zöldek, jó kemények, ezekkel biztosan menni fog. Dávid közben eldobta az utolsó tobozt, ami még a kezében volt, aztán elindult az épület felé a keskeny betonjárdán.

Unom már a tobozdobálást. Lassan mindent megunok. Valami munkát kellene találnom. Úgy számítottam, hogy dolgozom majd egy hónapot feketén. Van egy évfolyamtársam az egyetemen, annak egész évre megvan a zsebpénze ablakmosásból, az ő nagybátyja Ulmban él.

Ne panaszkodj! Néha biztosan neked is küld a nagynénéd némi márkát. Tudod, azelőtt engem is jobban érdekelt a pénz.

Mi előtt?

Nem is tudom. Amikor kijöttem. Bár gaszarbeiternek lenni nemcsak pénz kérdése...

Lassan lépkedtek a ház felé. A járda közepén apró, ragacos tetem éktelenkedett. Marica megjegyezte: látod, itt minden egészen másmilyen. Itt vannak ezek a gusztustalan meztelen csigák, eső után mindig tele van velük a beton. Vigyáznia kell az embernek, hogy hasra ne essen a nyúlós-nyálkás rondaságokon.

Szavainak hatása abban a pillanatban meghökkentette, mihelyt kimondta őket. Meglátta a fiú arcán a furcsa kis fintort, a szenvtelenség maszkját. Édes jó istenem, gondolta, ez azt hiszi, vallomást teszek; szándékom ellenére megint rossz irányba tartok.

Az olasz asszony nagy léptekkel, teli bevásárlószatyorral sietett el mellettük. Marica utánafordult, szemlátomást mondani akart valamit, aztán mégis meggondolta magát. Forrt benne az indulat: látod, megint nem köszön, hogy vinné el a köszvény! Azt hiszi, el akarom venni az urát. Kell a fenének az a göthös sötétképű. Szerencsétlenségemre éppen mellettem laknak. Tudod, milyen vékonyak a falak. Éjszaka többször átkopogtam, mert nem bírtam a veszekedésüktől aludni. Másnap jött a bosszú. Holtfáradtan éppen hazaértem a munkából, erre ökelme bekapcsolta a tévét, a rádiót, a lemezjátszót, a magnót, szóval mindent, ami csak hangot ad. Mindegyiket a maximumra állította, csak úgy remegtek az ablakok. Aztán, mint aki jól végezte dolgát, bezárta az ajtót, és elment hazulról. Olyant te még nem

láltál, mit kapott tőlem, amikor visszalopakodott; megcsupáltam a kurváját!

Mért nem költözöl át egy másik szobába? Üresen áll egy a folyosó végén, ott nem zavarnának az olaszok.

Laktam már abban a szobában. Sajnos, majd az öcsém is ott fog lakni, ha kijön látogatóba. Holnap érkezik. Azért üres éppen az a szoba, mert nem kell senkinek. Ugyanolyan vékony ott is a fal, és túl rajta a vécé van. Onnan is minden áthallatszik, még az is, ha valaki letép egy vécépapírt. Talán ha közelebb hajolok a falhoz, azt is hallottam volna, hogyan suhog a fenekén. Akkor költöztem el onnan, amikor a gyárban romlott kakaót adtak reggelire.

Mi köze ennek a reggelihez?

Hát mind a hat fülke foglalt volt egész éjszaka. Húzták-vonták éjszaka a lehúzókat. Olyan volt, mint valami koncert. Nem alhattam el a lefolyóktól.

Lepottyant melljük egy toboz. Dávid belerúgott. Koppant egyet a szemeteskonténer oldalán.

Majdnem elfelejtettem: azért jöttem ki, hogy meghívjalak egy kávéra. Utálok egyedül kávézni.

Késő van már, különben is be akarok menni a városba. Hívj valaki mást! Szólj a nagynénémnek!

Ilyenkor már ő sem iszik kávé. Tudod, egyszer a Lucciót is meghívtam, azt a szerencsétlen olaszt, aki a gyár udvarát söpri meg a konténereket üríti. Állítólag a felesége elzavarta hazulról, azért él itt lassan már négy éve. Mindig ugyanabban a szürke kabátban, pecsétetes nadrágban jár, olyan, mint a kínaiak. Olyan aprókat lépked. Szóval megsajnáltam. Tudod, én nagyon jószívú vagyok. Vesztemre. Mert a rá következő napon visszahívott. Jöttünk ki a gyárból, odasúgta, hogy hétre menjek el hozzá egy kávéra. Felvettem a pöttyös szoknyámat, bekopogtam, azt mondta, szabad, benyitottam. Feküdt meztelenül az ágyon és magával játszott. Olyan volt neki, mint egy rothadt uborka. Kiszaladtam. Nem bírtam levegőt venni, azt hittem, megfulladok.

Neked mindenről valami egészen más jut az eszedbe, mondta Dávid búcsúzóul, és elindult a folyosón a szobája felé. A fenyőerdő mögött felbukkant a hold sárgászöld korongja. Dávid kinyitotta az ablakot.

Felélénkült a szobákban a bábeli nyelvzavar. Branka kidugta a fejét a folyosóra, csak azután indult el a mellékhelyiség felé. A korduni hegyekben nőtt fel, nem szokta meg ezt a sok lármát és idegent. Úgy settenkedett végig a folyosón, mintha titokzatos

árnyak, misztikus fények, ijesztő zajok és testetlen veszélyek között járna.

Az olasz férfi konokul püfölte a tévét, de egy istennek sem akart visszajönni a kép. A felesége hangos szóval próbálta jobb belátásra bírni.

Kinn szemerkélni kezdett az eső, ez azonban nem zavarta Dávidot abban, hogy útra keljen. Mélyeket lélegzett a fenyves mellett elhaladva, mintha két távoli ország között járna, vagy a múlt és jövő erdeje között a végtelen senki földjén, terhek nélkül, füttyörészve, ismeretlenül, mint az otthontalan, kósza vándorok. Üres volt a lemezjátszógyár előtt a parkoló. A játékbolt kirakatában monoton járt körbe-körbe egy tarka papírvonat, mint egy javíthatatlan perpetuum mobile. A diszkóban éppen Donna Summer „érezte a szerelmet” kristálytisztá sztereóban, erotikusakat lélegezve, legalább kétszázötven watton. Fejek ingáztak, himbálóztak elől, a lemezlovas pultja előtt, ki-ki párosával vagy pár nélkül kavargott a tömegben. Dávidnak ismerősnek tűnt egy lány a hátsó asztalnál. Foszforeszkáló szívószálával kevergette a kóláját. Dávid nézte egy darabig, aztán megszólította: atakozni jöttél?

Én ilyesmire nem szoktam táncolni.

Lefogadom, hogy a spenótot sem szereted.

Hagyjuk ezt, Dávid, látod, a neved is tudom, láttam, amikor tegnapelőtt megérkeztlél. A Wohnheimben semmi sem marad titokban. Engem Wallynak hívnak.

Dávid a fejéhez kapott: hát persze, csak máshogy fésülted a hajad.

Dávidot másnap reggel valami zuhogás ébresztette. Mintha le akarna szakadni a mennyezet. Mintha a gyárban döntenék a tőkét. Mintha ostromolnák a törökök. Magára kapta a rövidnadrágját, hogy megnézzze, mi ez a hajnali égzengés; a föld is beleremegett. A napkorong odakint már delelőre hágott. Kinézett, és látta, hogy a postautó meghozta a katalógusokat. Megjött az Otto, a Quelle meg a Neckermann. A bejáratot szinte eltorlaszolták a barna hullámpapírba burkolt csomagok. Lehet rendelni méretre mindet: lábast és kombinét, vibrátort és légbabát, szőrmét és cukorkát, kutyagumit és gumikutyát. Füttyörészett. Csattogott a papucs a betonon, tett egy rövid sétát a gyár környékén. A Dualhoz kötődött láthatatlan köldökzsinórral minden és mindenki. Lila-sárgán tarkállott előtte a virágágyás. Fogát vicsorító farkaskutya támasztotta dacosan négyfelé a lábát a sűrűn bordázott vaskerítés mögött. De volt igazi portás is, egyenruhában, valódi pisztollyal. Túltáplált pirosposzsgás férfi volt, aki egykedvűen bámult a messkirchi templomtorony irányába. Egy lassan poroszkáló Volks-

wagen lecsavart ablakából az Abba együttes Eaglese szárnyalt fel. Dávid elindult vissza. A menedékház közelében egy új jövevényel találkozott. Egy pillanatig sem volt kétséges számára, milyen nyelven kellene megszólítania: honnét cipeled ezeket a marha nagy kufferokat, haver?

Szóval te már itt vagy! Írta a nővérem, hogy lesz itt egy földi, akivel majd csavaroghatok. Lefogadom, hogy rád gondolt! Mirkónak hívnak, nyújtotta a kezét az új jövevény. Hunyorogva nézett körül, a fejében még mindig a vonat zakattolt.

Elfoglalta a folyosó egyetlen üresen maradt szobáját. Bevonzolta a két hatalmas bőröndöt, arra gondolt, most legalább két napig alszik egyfolytában, olyan fáradt, vagy legalább addig szundít egyet, amíg a nővére haza nem ér a munkából, kigondolt egy hülye álmot: német apácák meztelenül táncolják körbe a kolostort a harangszóra. Végignyúlt az ágyon, de mégsem jött álom a szemére. Inkább szétnézett a Wohnheimben. Megkereste Dávidot.

Látom, Marica már bekészítette a söröket. Ez most éppen jólesik. Alig találtam ide. Micsoda hely: itt még zöld a búza, otthon meg régen learatták. Ahogy jöttem, a vonatablakból mindenféle furcsa tehenekeket láttam. És micsoda autók száguldoznak, te... Ide figyelj, egy ilyen jó nővel ismerkedtem meg a vonaton, szarajevói. Stuttgartban fodrászkodik. Megadta a telefonszámát is. Annyi minden van itt: nézd, hoztam két karton ötvenhetest. Marica idepakolta nekem a fele cuccát, hogy cipeljem én.

Hogyhogy

nem együtt jöttetek vissza autóbusszal?

Mert nem volt hely. Ugyanazok utaztak mind vissza is. Most vagyok először itt. Fel tudom én akárhol találni magam. Utálom, ha kísérgetnek. Hoztam hazai kaját is. Egyél velem, ha éhes vagy. Te meddig maradsz kinn?

Amíg ki nem tesznek. Szeptemberben mindenképpen otthon kell lennem, kezdődik az egyetem. Építész akarok lenni.

Úgyse kapsz állást, minek tanulsz? Érdemesebb itt maradni. Elveszel egy sváb nőt, és mindened meglesz.

Nagyon olcsó húzás lenne, nem nekem találták ki.

Az olaszoknak már működött a tévéjük, pedig szerelőt sem hívtak. Egyszerűen kilazult valami a készülékben. Azon civakodtak, hogy melyik műsort nézzék. A meccset legalább meg lehet érteni, érvelt a férfi fennhangon.

Marica a tükör előtt állt, és az arcát vizsgálta. Végigtapogatta

ujjbegyével a ráncait. A mosolyból végül grimasz lett. Valahol mélyen, a csontjaiban érezte az egyedüllétet. Nem volt tudatában annak, hogy árnyékokat éltet, melyek eléje állnak minden változtatási szándékában. Elhitette magával, hogy már nem is akar menekülni, csak ingázni a végtelenségig az otthona és az idegen föld között, amíg végérvényesen ideiglenessé nem válik minden. Úgy rendezte be kis szobáját, mintha otthon lenne, Boszniában: kék-bordó mintás, törökös plüssönyeg, apró ezüstműtűrök erdeje a szekrény tetején, a falakon aranyozott rámpákban ismerős arcok, melyek rászólnak, emlékeztetik, gátolják, lendületét naponta megtörik, kételyt támasztanak benne, s arra hivatkoznak, amit tudnak róla, bizonytalanságáról, korábbi cselekedeteiről, bánatairól és apró örömeiről. Mert csak pillanatnyi boldogság fut át rajta, ahogy végigtekint az aprócska horgolt tyúkon meg a hat kiscsibéjén, melyek egy csipketerítőn szemezgetik a semmit. Le kellene már porolni őket, egészen elszürkültek a rájuk rakódó füsttől, portól.

Odakint elkezdett ugatni a Dual kutyája. Katus becsukta az ablakot, így kevésbé hallja. Behúzta a függönyt, hogy a gyár fényeit se lássa. Tépelődött: a csavarhúzó biztosan leesett, éppen akkor váltott a szalag, nem hajolhatott le érte, a Lutz, a munkavezető egyre sürgette a népet; ha elgurult, akkor fel is vehette valaki, és mégis rajta keresik, ugyan mit számít egy ekkora gyárban egy csavarhúzó, de ez a kisebbik baj, a lapos fejű csavarokat egyik lemezjátszóra sem tudta rátenni, mert elveszett, mert ellopták, és persze a csupa ész Schneider rögtön rájött, hogy ki felejtette le a csavarokat, azt hiszi az a vén kujon, hogy mindenkit meg lehet zsarolni egy ilyen pitiáner maszlaggal, bérlevonás, dögölgjön meg; ugyan már, akkor is átmege szeptemberben a csomagolóba, a török asszony szülni fog, már annyira látszik rajta, hogy majd kipottyán belőle; persze a könnyű munkát nem bízák akárkire, de ő már annyiszor panaszkodott a vérnyomására, hogy el kell hinniük: nem hajolhat a szalag fölé élete végéig, hiszen olyan fiatal még, mondta Lutz a cinikus képével, kikaparná azokat a kigúvadt szemeit, olyan sárga az egész ember, mint egy hulla; csak ne vette volna észre, hogy eltűnt a csavarhúzó! Foghagymás rántottát készített magának, hadd kerüljék csak holnap is nagy ívben a németek. Legalább lesz egy kis nyugta. Csak az a rohadt csavarhúzó nem hagyja nyugodni.

Luccio a szomszédos szobában krumplit hámozott. Bevágta a hüvelykujját. Szétfutott a tálban a vér.

Kint tobozok hulltak a fák alá.

De lábujjhegyen kell jönnöd, meg ne pisszenj, mondta a bejárat előtt Wally, és Dávid jobbnak látta tornacipőjét a fűzőjénél fogva a nyakába akasztani, hátha gumitalpa el találja magát

nyikordulni a padlón. Halk zenét kerestek a rádión, hogy elfedje a zajokat.

A Dual kutyája idegesen csaholt az árnyékokra. A portás üvegkalkájában focimeccset nézett. Marica az ablakban könyökölt, cigarettájának parazsa messzire világított.

Wally meggyújtotta az állólámpát az ágy mellett, nézte a fiút, ahogyan öltözik. Arra gondolt, hogy végső ideje kivenni egy rendes albérletet, hiszen ez mégiscsak szükségmegoldás, hiányzanak az otthoni dolgai: a lemezek, a varrógép, a tükör, és valamit Hanszal is tenni kellene. Látszólag minden rajta áll. Egyszerűen szórakoztatta, hogy képtelen dönteni. Ennek a nyárnak már úgyis vége.

Az olaszoknál olyan hangosan ütött a falóra, hogy kihallatszott a folyosóra. Dávid behúzza maga után halkán az ajtót.

Brankának volt egy visszatérő álma: anyja vezeti át hajnalban a búzaföldön. Mégsem érnek sehova. Mennek át az éjszakán, mennek át a harmaton. Elfedi őket a felkelő nap. Látja a két alakot, ahogy elfogynak a messzeségben. Felszívja őket a nap, mint a harmatot.

Felriadt. Az olasz asszonynak valahonnan ismerős volt a sistersgő hang, valamire hasonlított, amit valaha régen látott és hallott. Képek cikáztak át emlékezetében a régmúltból. Egyenletes ritmusban suhogott a fémes hang. Végigfutott a hátán a hideg. Ki lehet az ilyenkor, éjnek évadján? Nem hagyta nyugodni a síró-súrlódó, meg-megszakadó hang. Megrángatta a férje vállát, mire az horkant egyet, és megfordult. Nem hallod, mi lehet ez?

Fogalmam sincs. Hagyj aludni!

Töprengett egy darabig, aztán az olasz asszony magától is rájött, mi az a fémes suhogás. Valaki kést élesített. Most már pontosan emlékezett rá, honnét volt olyan ismerős a hang. Az udvarról hallotta otthon, amikor az apja a nagykést élesítette. Hihetetlenül pontosan fel tudta idézni a házukat, ahol felnőtt: illatokat és ízeket érzett. Eszébe jutott, mi járt a fejében, amikor először lépett be a Wohnheim folyosójára, mit álmódott az első éjszaka, nemcsak a végenincs történetre emlékezett, hanem a színekre, a levelek erezetére is. Megjelent előtte az anyja; suta, félig taszító, félig ölelő mozdulattal széttárta a karját, mindent felölelt vagy eltaszított ez a mozdulat. Az apja egyik reggel jött be az ajtón, két hatalmas tenyerében hozta be a napot, világos lett odabenn, így lett nappal, aztán az apját nem látta sokáig, hiába lett újra világos, hiába múlt el a nyár, egyszerre sötét lett, hol maradhat ilyen soká, és azt mondta az anyja, hogy apád most a csillagokat szedegeti az égen.

Dávid ezúttal radiátorcsörgésre ébredt. Kiment a folyosó végére megnézni, hogyan szereli a mester az inasával a központi lefolyót. Egyre terebélyesedett alattuk egy sötét tócsa. Az idősebb mester mogorván utasította a tanoncot, mit adjon a kezébe. Úgy feküdt a cső alatt, mint valami nagy, tehetetlen bogár, aki sehogy sem tud talpra állni, csak kecmereg körbe-körbe. Dávid szóba elegyedett a csupa szeplő német fiúval. Megtudta, hogy fele-fele arányban járnak iskolába, illetve tanulják a szakmát. Beosztják őket mesterek mellé. Naponta utazik Tübingenből.

Ha tübingeni vagy, akkor biztosan tudod, hol van Hölderlin háza.

Az kicsoda, kérdezett vissza.

Egy tübingeni ember volt, róla nevezték el a München–Stuttgart között közlekedő expresszvonatot, válaszolta Dávid.

A mester közben lecserélt egy műanyag csövet a falon. Ezzel el is háritotta a hibát. Összepakolták a szerszámaikat, és elhajtottak a pipacspiros kombival, az oldalára kék villáskulcsot festettek, rajta a mester neve és telefonszáma.

Marica minden német nyelvtudását összeszedve társalgott Wallyval a gyár öltözőjében. Korábban jól megértette magát, de most egy kicsit árnyaltabb és bonyolultabb volt a közlendője. A hirdelenszóke, csinos arcú német lány odaadóan hallgatta. Marica arra tett célzásokat, hogy szeretné, ha az öccse kinn maradna, mert ügyes gyerek, jól feltalálná itt magát, viszont lehetetlen munkaengedélyhez jutni. Esetleg ha elvenne egy német lányt, az segítene. Végül is mindketten jól járnának. Wally annyi hülyeséget hallott már ezektől, hogy nem is törte különösebben a fejét, hogyan is állítsa le beszélgetőtársát, egyszerűen nem akarta érteni, mire próbálják rávenni.

Luccio egy tört szárnyú gerlét talált a fenyők tövében. Utty, utty, utty, mondogatta a madárnak. Pátyolgatta, óvatosan fogta, mintha hímes tojást vinne.

Ki se nézné belőle az ember, milyen jószívű, gondolta Katus, mielőtt megszólította: mit csinálsz most vele?

Mégis mit gondolsz? Fial galamb ez, elvágom a torkát, az este élesíttem meg a késem. Leforrázom szépen, és megfőzöm makarónival. Meg sok tomátó, tomátó...

Mirko két üveg Kaiser sört tett az asztalra. Merev tekintettel forgatta a cigarettáját. Látszott rajta, hogy nehezeére esik megszólalni.

Nem is tudom, meg-

mondjam-e... de te megbízhatónak látszol, aki nem beszél ki mindent. Szóval valami baj van. Lehet, hogy neked több tapasztalatod van az ilyesmiben. Hogy is mondjam...

Na, nyögd ki végre, mi van!

Emlékszel, Dávid, amikor megjöttem, meséltem arról a bomba csajról, akivel megismerkedtem a vonaton. Azt mondta, csak két évvel idősebb nálam, de lehet, hogy még többel, csak nem akarta bevallani. Cigarettaztunk a folyosón. Azt mondta, hogy van még hely a hálókocsiban. Tulajdonképpen egyedül volt abban a kupében. Odavittem a holmimat. Megittunk egy dobozos sört. Alig beszélgettünk. Megfogta a kezemet, és a mellére tette. Szabályos, kerek mellei voltak. Egészen zavarba jöttem, felállt egy szempillantás alatt. Persze észrevette, és lehúzott maga mellé az ágyra. Le sem vetköztünk teljesen, csak letoltam a nadrágomat. Semmi perc alatt készen voltam. Aztán München után még egyszer meghúztam. Akkor tovább tartott. Szóval bomba jó nő volt, mondtam már. Most meg észrevettem, hogy valami bajt kaptam tőle. Vizeléskor, tudod...

Trikót kaptál attól a kurvától. Három napja történt, ha jól számolom.

Inkább négy, pontosította Mirko, és a szája szélét harapdálta. A fene enné meg! Pedig rendes nőnek látszott. Megadta a telefonszámát is. Most mi a fenét csináljak? Még otthon se szívesen mennék el a dokihoz. Itt meg beszélni sem tudok, fogalmam sincs hova kell menni az ilyesmivel. A nővéremnek hogyan mondjam meg?

Kapsz néhány penicilint, és kész, nem kell mindjárt bejvedni. Szerencse, hogy idejében szoltál. Pénzt kell szerezni. Fogalmam sincs, mennyiért füstölik itt ki a kankót.

A pénz, az oké lesz, Marica jócskán adott zsebpénzt, meg még kérhetek is tőle, ha kell. Megmondom, hogy farmert akarok venni, meg hozzá egy jaknit.

Első útjuk a telefonfülkéhez vezetett. Dávid úgy gondolta, az lesz a legegyszerűbb, ha a telefonkönyvből keresi ki egy bőrgyógyász címét. Mirkónak hirtelen eszébe jutott valami. Előkotort a zsebéből egy cédulát.

Felhívom azt a rohadt kurvát, és jól beolvasok neki. Nincs nálam apró. Mivel működik ez?

Van nálam egy csomó egymárkás, majd felhívom neked...

Mirko türelmetlenül toporgott mellette, káromkodott magában, előkotort egy cigarettát a zsebéből.

Hiába tárcsázom ezt a számot, állandóan kidobja, és egy csinos női hang egyre csak ismételteti papagáj módjára, hogy „kein Anschluss um diese Nummer”, tehát ilyen szám nem is létezik Stuttgartban. Lóvá tett téged alaposan a tündérke!

Sejtettem, hogy átver. Először a címét kértem el, de kitalált valamit, hogy úgysem találnék oda. Végül kifizetett azzal, hogy idefirkantotta ezt a számot.

Összegyúrte a papírdarabot, és a közeli tócsa közepébe hajította.

Hagyd a fenébe! Találtam egy jó címet. Nézd, van itt a Mühlgassén egy orvos. Nem éppen a szakterülete a te bajod, de ez van legközelebb. Gyerünk oda!

És te meg tudod neki magyarázni, hogy mi van?

Megpróbálom.

Az orvos gyermekgyógyász volt, és a szeme sem rebtent, amikor meghallotta, mi a panasz; mintha legalábbis egy bárányhimlőst vittek volna hozzá. Tíz napon keresztül minden nap meg kellett jelennie Mirkónak a rendelőben, hogy felvegye az injekciókat.

Az olasz férfi elmélyülten hajolt az újság fölé, néha cuppantott egyet, miközben a részleteket tanulmányozta. Izgatottan lapozott. Észre sem vette, mikor került a felesége a háta mögé. Zavartan pillantott rá, mint akit rajtakaptak valami kellemetlen csínytevésen. Az asszony elrikoltotta magát, kitépte a szexlapot a kezéből, és kihajította az ablakon.

Hosszan szállt a színes magazin a fenyőfák felé, duzzadó szilikonkeblek keringtek, forogtak a magasban. Pörgött így néhányszor az újság, a szél is hozzásegített a lendülethez, aztán reccsenve landolt a fűvön. Branka elképedve figyelte a lépcsőről a jelenetet, mintha sárkányeregetést nézne, vagy valami ritka természeti jelenséget látna. Körülnézett, hogy látta-e még valaki, mit dobtak ki az olaszok. Odalopakodott, és felvette az újságot. A kabátja alá dugta, és visszament a szobájába. Magára zárta az ajtót. Kiterítette maga elé a zsákmányt az ágyra. Ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy mindent levessen magáról, és meztelenül álljon a tükör elé, összehasonlítva magát mindazzal, amit a képek mutatnak. Lapozott tovább, aztán újra szemügyre vette azt a másikat a tükörben, aki megszűnt önmaga lenni; kezei végigsiklottak a hajlatokon, tapintására érzékenyebbek, lágyabbak lettek. Újra lapozott. Összehasonlította magát azzal a másikkal a tükörben, aki az újságfotók megelevenedett mása lett. Megismételte a képeken látott moz-

dulatokat. Zörgött a papír, ahogy egyre hevesebben lapozott. A tükör bepárasodott előtte.

Wally kitárta az ablakát, és nagyon meglepődött, mert valaki egy piros papírból kivágott szívet rakott az ablakpárkányára. Az átnyílózott szív inkább csalafinta tréfa volt, mintsem komolykodó vallomás. A lány mosolyogva pörgette egy darabig az ujjai között, aztán hagyta, hogy felkapja a szél. Forogjon, szálljon a Dual felé. Olyan volt messziről végül a piros papírdarab, mint egy szédült pillangó.

Katus az asztalnál ült, és fokhagymagerezdeket fűzgélt a csavarhúzóra. Ráfért hat darab. Aztán egyenként leette róla a gerezdeket. A Dual csavarhúzója, amely elgurult. Mintha nem lenne belőle szászámra. Beledobta a szemétkosárba. Kilépett a folyosóra. Csak állt mereven egy helyben, mint aki rossz helyen szállt le a vonatról. Hangokat hallott Wally szobájából:

a Dual nagyon rosszul áll, és most már arra kényszerül, hogy elvállalja a kevésbé kifizetődő megbízatásokat is, így még ideig-óráig tarthatja magát. A japán megrendelések hosszabb távon semmit sem oldanak meg.

Tulajdonképpen mért mondod ezt nekem? Mintha annyira aggódnék a Dual sorsáért.

El akarlak vinni innen. Mit keresel itt ezek között? Mivel győztelek meg?

A gyár anyagi helyzetével semmiképp. Tudod, az a vicc, hogy amikor az ember beszélni akar valamiről, mindig valami másról beszél. Te érted ezt, Hans? Talán az a fontosabb, ami közben hangzik el, és még sincsenek rá szavaink. Itt a Wohnheimben olyan német nyelven beszélek nap nap után, ami nem is létezik. Toldalékok nélkül, csupaszon mondom már a szavakat, a viszonyokat pedig a beszédet kísérő gesztusok fejezik ki. Én itt most játszom. Van itt egy srác... és egyszerűen jókat nevetünk az egészen.

Nem tudsz felnőni.

Minek?

Tulajdonképpen mit akarsz: hogy hagyjam itt a Dualt, folytassam a közgazdaságit; hogy hagyjam itt ezt a bagázst, költözsem sürgősen hozzád, mert itt magam is hordalékká válok. Most még szórakoztat a döntésképtelenségem. Ugye te még tréfából se tennél piros papírszívet az ablakpárkányomra?

Ne gyerekeskedj!

Elment, köszönni is elfelejtett, mint akit vérig sértettek. Kint sötétedett. Marica az ágya szélén ült, és elmélyülten tanulmányozta a kávéscsészéjét: utat látok, nagyon hosszú utat, kocsival is

legalább egy nap, ha megtanulnék végre vezetni, sziklák közt zuhanó forrást látok, az út végén hatalmas éjszakát látok, a tetején teliholddal. Ásított egyet. Dobolt az ujjával az asztalon, csak úgy, megszokásból, mintha játszana, és ez már szinte feltételes reflexévé vált.

Kinn feltámadt a szél, sziszegett a tűlevelek között. Alsóneműk lengtek a szárítókötélen. Színtelenül vegyült a hold a felhőbe, elfolyt a sárgája. Távolról mintha vihar készülődött volna, de sehogy sem akart odaérni. Valaki járt a fák alatt. Tobozok huppantak a szikkadó szénába. Kihallatszott az olaszok rádiója. Üvegkalitkájában az őr focimeccset nézett.

Táskás, álmos szemekkel szállingóztak a munkások a gyár felé. Ilyenkor mindig nagyon szótlanok voltak. Valami csődület támadt a lila-sárga virágágyások mellett. Messzire riktott a vörös vérfolt. Reggelre döglötten találták a Dual kutyáját. Valaki elnyisszantotta a torkát. Az őrnek fel sem tűnt, hogy az éjszaka nem hallotta az ugatását. Csak olyan valaki vetemedhetett erre, akit ismert a kutya. Idegen még véletlenül sem mehetett a közelébe. Szegény állat. Micsoda kegyetlenség,

elmélkedett fejcsóválva az őr, és a Wohnheim felé nézett.

